

[Landbrugsministeren.]

1. Juni 1929, i Lighed med de Selskaber, der er oprettet, siden den Lov blev gennemført. I § 2 foreslaas forskellige Bestemmelser, der gaar ud paa at fastsætte Fremgangsmaaden, hvorefter man skal gennemføre Overgangen til den nye Lovs Forpligtelser og Rettigheder. Der foreslaas, at der udarbejdes en Fortegnelse over de forskellige Ejendommers Forpligtelser, hvor den Forpligtelse, der hviler paa den enkelte Ejendom, paalægges den, og den Andel, som vedkommende Ejendom nu har paa draget sig ved Tab paa andre Ejendomme, ogsaa bliver lagt over paa den. Naar det er sket, skal Sogneraadet fremlægge Fortegnelsen til offentligt Eftersyn og bekendtgøre, at der afholdes et Møde, hvor de interesserede Parter kan gøre Indsigelse mod Fordelingen af Forpligtelserne. Dersom man ikke gør Indsigelse ved et saadant Møde, maa man finde sig i den Fordeling, der er sket. I modsat Fald maa de klage, og hvis Sogneraadet ikke kan faa Parterne forligt, maa Sagen afgøres ved almindelig Rettergang.

I § 5 foreslaas det, at Forrentnings- og Afdragstiden for de Beløb, her er Tale om, fastsættes af Landbrugsministeren, dog højst til et Aaremaal paa 10 Aar. I § 6 foreslaas det, at for Tiden indtil 1. Oktober 1934 kan ingen Ejendom, hvis Ejer hæfter for Mergelgæld af den i denne Lov omhandlede Art, stilles til Tvangsauktion, sælges, mageskiftes eller bortforpagtes, medmindre Gælden respekteres med samme Fortrinsret i Ejendommen som kommunale Skatter. Det vil altsaa sige, at fra nu af og indtil 1. Oktober 1934 kan Kreditorer ikke gøre Udlæg i disse Ejendomme for de nævnte Forpligtelser, Ejendommene er fredet, indtil den fremtidige Ordning kan gennemføres. I 2det Stykke af § 6 foreslaas det, at den i 1ste Stykke omhandlede Hæftelse bortfalder, naar den af Landbrugsministeriet i Henhold til § 1 meddelt~~e~~ Bevilling er blevet tinglyst, saavel som naar Landbrugsministeriet har nægtet at meddele saadan Bevilling. Efter Bevillingens Givelse har den paagældende Ejendom denne Fortrinsret, men hvis Bevillingen nægtes, vil det altsaa sige, at man ikke finder det rimeligt, at vedkommende Forening faar en saadan Bevilling.

§ 7 bestemmer, at ved Tinglysning af Bevillingen med tilhørende Fortegnelse bortfalder det mellem Selskabets Medlemmer bestaaende solidariske Ansvar. Endelig foreslaas det i § 8, at til Bistand ved Affattelsen af de i § 2 omhandlede Fortegnelser

er Landbrugsministeren bemyndiget til at anvende et Beløb af indtil 5 000 Kr.

Lovforslaget omfatter naturligvis ikke mange Landmænd, men dog et ikke ubetydeligt Antal, og for mange af disse er det den økonomiske Eksistens om at gøre, at et saadant Lovforslag gennemføres. Jeg tror, man her gør Ret og Skel til begge Sider, baade over for Kreditorer og Debitorer, og jeg skal derfor tillade mig at anbefale Lovforslaget til en hurtig og velvillig Behandling i det høje Folketing.

Jeg skal dernæst have den Ære at fremsætte *Forslag til Lov om Tillæg til Lov Nr. 364 af 18. December 1933 om Udlaan af Erhvervenes Laanefond til Ejere af Landbrugsejendomme til Opnaelse af Akkord og Moratorium*. I den gældende Lov om Akkord og Moratorium for Landmænd staar der i § 9, at

„fra det Tidspunkt, da Anmodning fra en Skyldner om Bistand til Opnaelse af Akkord er indleveret til Amdsudvalget eller til et af de i Medfør af Lov Nr. 67 af 12. April 1927, jfr. Lov Nr. 280 af 2. November 1932, nedsatte Udvalg, og indtil Sagens Behandling i Udvalg er afsluttet, dog højst for et Tidsrum af 16 Uger, kan Skyldnerens Gods ikke være Genstand for Arrest, Udlæg eller Udpantning og hans Bo ikke tages under Konkursbehandling“.

Det vil altsaa sige, at de Landmænd, der søger Akkord eller Moratorium, bliver fredet for Arrest, Udlæg o. s. v. i 16 Uger eller i alt Fald, indtil de faar en Ordning af disse Forhold. Nu har jeg modtaget Andragende fra Provinshandelskammeret, som gaar ud paa at undtage de Købmænd og lignende; som i Henhold til Loven om Høstpantebreve har leveret Saasød, Frø og Kunstgødning til Landmænd, fra denne Fredningsbestemmelse, idet det gøres gældende, at de ellers ikke vilde have nogen Fordel ved at udnytte Loven om Høstpantebreve, og det vilde let kunne resultere i, at Landmændene ikke faar det nødvendige af disse Varer. Jeg tror, at denne Henstilling er berettiget, og jeg har derfor gennem dette lille Lovforslag foreslaaet, at den, som i Henhold til Lov Nr. 28 af 10. Februar 1934 har Fortrinsret i Høsten, dog bevarer sin Ret til at gøre Udlæg. Da Loven om Akkord og Moratorium sidst blev revideret i December 1933, havde vi jo faktisk ingen Lov om Høstpantebreve, og derfor kom denne Bestemmelse ikke med, hvorimod den var medtaget i den i Fjor gældende Lov om Akkord og Moratorium. Der har altsaa været fremsat Ønske om at